

Stimate domnule Prof.Dr.Vasile Astărăstoai,

Poate pare sentimental sau copilăresc,dar m-a impresionat profund scrisoarea dumneavoastră.Tare aş vrea să ştiu ce simt medicii acestei ţări citind-o.Suntem atât de diferiţi, ca oameni, vârstă, speranţe, posibilităţi materiale, sănătate, cinste, comportament...dar suntem toţi medici,mai buni sau mai puţin buni, medicii unei tagme puse la zid,blamată,desconsiderată,umilită. O dezbinare fără margini,dar profund controlată,împarte românii în milioane de fărâme încărcate cu ură,neîncredere şi frică,degradându-se cumplit relaţiile unui om faţă de altul. Puţini pricep că marea vină nu o are un semen într-o împrejurare sau alta. Judecăm mărunţişuri,dăm verdicte în cazuri pierdute într-o încrengătură de fapte,împletite într-un mare mănunchi solid,perfid,putred în puterea lui,dar bine organizat pentru a sta la baza tuturor relelor menite să dezbine,peptu ca mănunchiul să devină pumnul puterii.Toate fărădelegile sunt hrănite din MAREA PARSIVENIE care conduce România,indiferent de culoare politică,sau discursuri de doi lei. Banul şi puterea clientelară sunt sursa dezbinării naţionale. Sunt pedepse aspre pentru o bătrână care trece strada pe roşu,peptu un amărât care iese din pădure cu o sarcină de lemne,peptu o asistentă care şi-a permis să meargă la baie în timpul programului. Dacă un beţiv zace în stradă „neajutorat”presa ia foc. Dacă unui rom i se spune ţigan,la fel. Se înroşesc ecranele televizoarelor şi paginile ziarelor de „atâtea cazuri grave”. In schimb cine vinde sau fură o flotă naţională,dă lecţii de moralitate. Cine a vândut la fier vechi o întregă industrie,la fel. Fiii ţăranilor români îşi scot ochii prin tribunale pentru un pogon sau două,iar proprietari duşi de mult în lumea largă primesc peste noapte sute de hectare de pădure cu munţi cu tot. Rezervaţii naturale sunt defrişate cu neruşinare. Avem graniţe bine stabilite,dar tot mai mulţi străini sunt proprietari pe ogoarele românilor. Ai noştri se îmbracă la second-hand,dar plătesc bani buni pentru transportul în comun cu tramvaie,autobuze sau trenuri second-hand.Importăm tot,de la avioane la chibrituri sau sare. Ne-am degradat material,dar mai ales moral. Ne-am degradat după un plan bine studiat de către cei care ne conduc,umilindu-ne,strivindu-ne. Am înlocuit Inalta Poartă cu Uniunea Europeană.Stăpâni noi la vremuri noi. Nu mai dăm aur şi fecioare. Chemăm pe alţii să-şi ia aurul singuri,iar fetele pleacă, împinse de nevoi, să se umilească printre străini. Nimic nu mai funcţionează cum trebuie. Nu mai există instanţe sau instituţii care să impună respect. Intro ţară umilită şi condusă economic,ce să mai apere armata?

Ce să facă poliția când justiția arestează ca pericol social o asistentă medicală plecată la baie,dar judecă în libertate hoți,violatori,huligani,criminali? Politicienii megalomani nu-și mai pot împărți spațiul hulitei Case a Poporului,preoții megalomani ridică catedrale monumentale pentru credincioșii care vin să ia aghiasmă cu canistrele. SANATATEA e prima bolnavă a țării. Un popor bolnav și neinstruit este slugă sigură. Valorile trecutului,demne și nu puține,sunt desconsiderate. Valorile prezentului,câte mai sunt și încă mai sunt,cunosc umilință și sunt călcate în picioare de mai marii noștri,mulți semianalfabeți. In dezastrul național adâncit tot mai mult în anii ce-au trecut,sănătatea are partea ei de suferință. Medicii sunt în primul rând oameni,oameni care muncesc mult și mulți ani pentru profesia lor,sunt oameni cu vise,speranțe,dorinți. Nu oricine acceptă să trăiască în lipsuri umiltoare după ani grei de școală,după ani mulți de sacrificii. Nu poți fi cu sufletul deschis în orice moment al activității tale,când ai în suflet și acasă noianul tău de suferințe. Intro lume dezbinată,uneori parșivă,cum poate medicul funcționa ca la carte? De cele mai multe ori o face. O face și când este molestat,înjurat,reclamat....Scriu toate astea din experiența altora și a mea proprie. Lucrez în Ambulatoriul Spitalului”Sf.Spiridon”de foarte mulți ani. In primii ani de activitate medicală am făcut naveta la Bălțați. In acele vremuri,tânără și cu prea puțină experiență,am trecut prin multe,dar nu am fost jignită niciodată. La actualul loc de muncă trăiesc clipe și uneori zile de coșmar. Ca mine și ceilalți colegi. Am fost amenințată,înjurată. Sunt pacienți care nici nu salută când intră sau ies din cabinet. Anul trecut mi s-a furat telefonul mobil din fața mea,de pe birou,cel vinovat acționând fulger,fugind printre pacienți,neoprit de nimeni.Uneori consult cu teamă. La bănci există buton de panică. La cabinete poți fi agresat oricând. Chiar dacă apuci să suni paza,nu poate face față pe patru etaje. Sunt pacienți care amenință înainte de a fi consultat. Oare cum mai poți sta sub mâinile unui medic pe care-l ponegrești din start? Umiliți de vremuri,sărăciți,dezancorați de la o viață decentă,mulți pacienți se războiesc unii cu alții,de la triaj până la fiecare ușă de cabinet. Nu e numai supărător,e și deosebit de dureros. Simt prăbușirea sufletului unui om,poate altă dată mai mult decât normal,astăzi învins de nevoi. Umilința,deznădejdea,lipsurile și mai ales neputința de a rezolva ceva,împing ființa umană în hăuri de negândit. Sunt și pacienți plini de bani,aroganți,cu funcții mai mult sau mai puțin importante,care vor să forțeze mâna medicului cu fel de fel de cereri,uneori ridicole,sau chiar ilegale. Unde mai pui că dau pe toți la o parte,nesuportînd ideea de coadă sau de așteptare. Li se cuvine orice,din punctul lor de vedere. Se simt mai presus de lege,de morală,de bun simț. Sunt pacienți care mă umilesc când află că nu am cabinet particular. Dacă puteți crede,am fost umilită și

molestată verbal pentru că nu m-am lăsat cumpărată. E drept că am un salariu mizerabil, sub 2000 lei, dar nu –mi este rușine. Rușine să le fie celor ce-au făcut să se întâmple asta. Uneori le spun pacienților care insistă, că se uită prea mult la televizor. Nu toți medicii își vând sufletul. Mă apropii oarecum de pensie și nu vreau să murdăresc ceea ce am păstrat curat atâția ani: miezul meu de om, miez care-mi aparține și de care nu se poate atinge nimeni. E drept că sunt printre cei mai prăpădiți medici din punct de vedere financiar. Și pentru mine toate au un preț, dar cântăresc valorile după metrul meu. Sunt convinsă că nu scriu noutăți. Toți medicii trăim momente de revoltă și umilință fără seamăn. Am scris ceea ce am scris pentru că, citind scrisoarea dumneavoastră, am simțit nevoia să o fac. Cu ani în urmă, într-o altă scrisoare, ne cereați, nouă, medicilor, să ne spunem părerea privitor la un caz medical mediatizat în acel timp, unde medicii erau puși la zid înaintea de orice anchetă. În acea scrisoare era și adresa Colegiului Medicilor. Am făcut-o și am constatat în timp că prea puțini au dat curs rugămintelor dumneavoastră, într-o delăsare penibilă. M-a durut mult, mult de tot. De data asta ne-ați dat o lecție de viață și o temă de gândire față de rostul nostru ca medici și oameni în aceste vremuri. Nu ați mai dat nici o adresă. Mi-am dat seama de ce. Măcar să citim și să medităm singuri la ce ne-ați scris. Trist, nu? Dezbinarea funcționează, nu? Suntem sute și sute de medici, dar fiecare le știe pe ale lui. Unii câștigă mult, alții puțin, după specialitate, noroc, și...și... Unii pot și pleacă în străinătate. Bravo lor. Alții rămân inevitabil aici, legați de probleme de sănătate, de familie, de prieteni, de morminte... Nu suntem egali, nu gândim la fel, nu avem interese comune. Oare? Dumneavoastră ne-ați scris din nou. Nu ne-ați cerut răspuns. Bănuiați, probabil, că nu are rost. Ați încercat din nou să ne ajutați. Moral. Eu vă mulțumesc. Sunt și medici împotriva medicilor. Mai ales când ajung în funcții de conducere și nu pot dezamăgi partidul sau clanul care i-au promovat. Puterea schimbă. Vorba ceea, dacă vrei să cunoști pe cineva, pune-l în funcție de conducere. Sunteți un om care poate privi în ochi pe oricine. Ați apărut des la televiziune, dar nu ați blamat niciodată lumea medicală, nu v-ați zbatut pentru un rating mai mare pentru o televiziune sau alta. Nu ați luat decizii pripite, impuse de alții. Pentru asta vă mulțumesc. Nu mai am foarte mulți ani până la pensie și sper din tot sufletul să mă ferească CEL DE SUS și propriul meu comportament medical în activitatea de zi cu zi. Cu una cu alta, mi-am spus oful. Sunt un simplu medic într-un ambulator de spital. Nu mă confrunt cu urgențe majore precum colegii din UPU (o făceam din plin în cei peste douăzeci de ani de gărzi), nu mai stau ore întregi, cu emoții uriașe, în săli de operație. Merg zi de zi într-un cabinet medical pe unde trec zeci și zeci de pacienți, fiecare cu bunele și relele sale. Cei mai mulți sunt oameni ca și mine, oameni

împovărați cu umilințe, oameni cuminți, respectoși, care poartă în suflet și în spate cruci nemeritate. Pentru asemenea oameni merită să merg la serviciu. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți pentru lumea medicală și pentru respectul pe care simt că-l purtați pentru fiecare medic în parte. Dacă nu reușim să ne ajutăm unii pe alții, măcar să nu ne facem rău gratuit. Să sperăm și să luptăm fiecare după puteri, pentru o lume mai decentă, mai bună, în care medicul să-și afle locul bine meritat.

Dr.Teona Scopos medic primar ORL Ambulator Spital „Sf.Spiridon” Iași.